

ÎNCHEIERE

10 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Dumitru Mardari, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ursu Oleg,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ursu Oleg împotriva ÎM „Sudzucher Moldova” SA cu privire la încasarea compensației de întârziere a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Ursu Oleg și menținută hotărârea Judecătoriei Drochia din 29 ianuarie 2016

c o n s t a t ă

La 06 februarie 2015 Ursu Oleg a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Sudzucher Moldova” SA cu privire la încasarea compensației de întârziere a prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 09 iulie 2013 a fost angajat în baza contractului individual de muncă în calitate de magazioner în cadrul unității de producere Alexandreni a ÎM „Sudzucher Moldova” SA.

În luna noiembrie anul 2013, de către administrația ÎM „Sudzucher Moldova” SA a întocmit graficul concediilor de odihnă pentru anul 2014, potrivit căruia a fost planificat să plece în concediu în luna iunie 2014.

Astfel, ținând cont că a făcut cunoștință și a semnat graficul concediilor pentru secția transport a centrului de distribuție din Alexandreni, și-a planificat concediul pentru luna iunie anul 2014.

Respectiv la 17 iunie 2014, a depus o cerere pentru a-i fi acordat concediul anual de odihnă pentru perioada 23 iunie 2014 – 07 iulie 2014, care a fost aprobată de administrația ÎM „Sudzucher Moldova” SA, în aceeași zi.

În perioada 23 iunie 2014 - 07 iulie 2014 s-a aflat în concediu de odihnă anual.

La 08 iulie 2014 reclamantul revenind din concediu, în conformitate cu regimul de lucru la ora 08:00 s-a prezentat la locul de muncă, însă la depozitul aflat

în gestiunea sa, sigiliul aplicat de el era rupt și o altă persoană elibera marfa din depozit.

Susține că la 15 decembrie 2014 a recepționat prin intermediul oficiului poștal, ordinul nr. 08 din 07 iulie 2014, prin care a fost concediat începând cu 07 iulie 2014.

Ulterior, la 23 decembrie 2014 ÎM „Sudzucher Moldova” SA i-a transferat salariul restant în mărime de 4414,92 lei.

Ursu Oleg indică că achitarea plăților salariale la data de 23 decembrie 2014 au fost efectuate cu întârziere, or acestea urmau a fi achitate cel târziu la data de 08 iulie 2014.

Cere reclamantul, încasarea de la ÎM „Sudzucher Moldova” SA în beneficiul sau a compensației de întârziere pentru neplata salariului în mărime de 740,90 lei, prejudiciul moral de 25000 lei și cheltuielile de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Drochia din 29 ianuarie 2016, a fost admisă parțial acțiunea, fiind dispusă încasarea de la ÎM „Sudzucher Moldova” SA în beneficiul lui Ursu Oleg a compensației de întârziere în sumă de 740,90 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 2396 lei lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Ursu Oleg și menținută hotărîrea Judecătoriei Drochia din 29 ianuarie 2016.

La 01 decembrie 2016 Ursu Oleg declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a cerut admiterea recursului, casarea parțială a deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe în partea respingerii acțiunii, cu pronunțarea unei noi hotărîri în partea dată de admitere integrală a pretențiilor recurentului-reclamant.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele la adoptarea hotărîrilor nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond.

Or, din actele anexate rezultă că a fost concediat din data de 07 iulie 2014 iar plățile salariale i-au fost achitate doar la data de 23 decembrie 2014, cu întârziere.

Art. 327 Codul muncii stabilește că partea contractului individual de muncă (angajatorul sau salariatul) care a cauzat, în legătură cu exercitarea obligațiilor sale de muncă, un prejudiciu material și/sau moral celeilalte părți repară acest prejudiciu conform prevederilor prezentului cod și altor acte normative.

Deși în cadrul ședințelor s-a stabilit că angajatorul a avut restante la plata salariului, instanțele urmau să încaseze și prejudiciul moral.

Examinînd temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate

la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ursu Oleg, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Ursu Oleg, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Ursu Oleg, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Ursu Oleg, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Dumitru Mardari

Galina Stratulat